

Rozhovory se životem

37

OBSAH

1. Předmluva-----	5
2. Budoucnost národa-----	7
3. Josef z Nazaretu-----	11
4. Přechod-----	13
5. Religio-----	17
6. Příroda-----	20
7. Mykózy-----	21
8. Slunce-----	23

Texty mohou být šířeny za podmínky, že toto se bude dít v nezměněné
a nezkrácené verzi zdarma a bude uveden zdroj
www.rozhovorysezivotem.cz

*Jen trochu více lásky, trochu jen!
Naslouchat a chápat, nevzpírat se stále,
nechtít stát denně na svém okázale,
být tak, jak umím, dobrým člověkem*

Louis Lefebre

Milí přátelé!

Následujícími slovy bych vám chtěl říci, co lidstvo potřebuje v procházejícím čase proměn své planety.

Žádné vnější ceremonie, prázdné formality a tradiční návyky, ale dobré skutky a vědomí živého Boha ve svém nitru, který je provází, chrání a vede, pokud se proti Němu neuzavírá nedostatkem důvěry a lásky.

Převrat času časů je rychle se blížící kosmickou realitou, o které hovořil již Ježíš ve svém „Kázání na hoře“. Nespokojujte se jen s povrchní slupkou pouhého čtení jeho slov při rituálních obřadech, ale hledejte jejich živé jádro a nechte je klíčit ve svém srdci.

Svým kázáním chtěl Ježíš každého z vás učit správně myslet a žít a být jeho následovníkem. Ježíšova slova měla v době jeho pozemského života stejný smysl a hodnotu jako dnes. Vše, co přichází z vůle Boha, má platnost věčnou.

Od doby Ježíšova života na Zemi uplynulo již více než dva tisíce let. Zamyslete se nad tím, nakolik se během této doby změnil duchovní stav lidstva! Nenajdete nic potěšujícího. Války, sobectví, vzájemná bezohlednost, nedostatek lásky, rostoucí fanatismus a převážně hmotné životní zaměření sílí a rostou v průběhu posledních generací stále rychleji a víc. Kristova nauka lásky je oproštěna od těchto zátěží. Všem pochopitelná a jasná, vyžaduje jen vůli a snahu pracovat na svém vnitřním růstu bojem proti nedobрым myšlenkám, pocitům, vlastnostem, návykům a slabostem, jimž člověk bez boje podléhá.

Cílem Ježíšovy nauky lásky je vytvářet mezi vším božským stvořením duchovní svazek, bratrské spojení, provázené mírem, harmonií, vzájemným porozuměním a pomocí. Odmítání válek a bojů, závisti, lhaní a podvodů k docílení hmotných zisků, moci a vlády nad ostatními.

Plnění požadavků Kristova poselství lásky, jeho boj za osvobození člověka z nadvlády zla, jsou červánky vycházejícího světla lidské duše, které pro člověka vytvářejí ochranný plášť, neprostupný tmou a těžkostmi přicházející doby.

Zaměřte se na vnitřní život a na růst bohatství nového, přicházejícího života ne slovy a neuskutečnovanými předsevzetími, ale pevnou vůlí a skutky.

Šťastný ten, kdo se snaží poznat a zesilovat ve svém nitru hlas svého Tvůrce a následuje ho. Bojujte s nevírou v Jeho existenci a pomoc, bojujte proti nedobрым myšlenkám, pocitům, skutkům, proti vlastním slabostem a nedobрым návykům.

S důvěrou vložte život váš i vašich milovaných do Jeho vůle. Pak se nemáte čeho bát a vše, co vás potkává, je pro vás pomocí a ochranou pro dny příští.

Kdy začíná světlo a končí tma?

Je to okamžik, kdy lze rozeznat ovci od psa?

Ne. Světlo začíná, podívá-li se člověk do očí zvířete a pozná v něm svého bratra.

Až do tohoto okamžiku bloudí tmavou nocí.

Tšadská moudrost

*„Dobře vychované a hodné děti můžeme
rodit jen tehdy, jsme-li dobře vychovaní a hodní
samí.“*

J. W. Goethe:

Budoucnost národa

Často, stále znovu, je hovořeno o dětech a jejich správné výchově. Zodpovědnost za růst, životní návyky, poměr ke společnosti, ve které žijí a nesobecké, ne jen na hmotné zisky zaměřené cíle života, nesou nejen jejich rodiče a vychovatelé, ale i okolí, v němž vyrůstají. Děti jsou budoucností národa a nositeli charakterových hodnot příštích generací.

Rodiče a vychovatelé Tvůrcem nám svěřených dětí by měli být vyvíjejícím se duším příkladem a pomocníkem pro vytváření morální a charismatické základny jejich příštího života. Předávat jim nejen hmotné poznatky a schopnosti, ale seznamovat je i s jeho úkoly a smyslem, pomáhat jim při vytváření vědomí sounáležitosti se všemi životy Země a univerza.

Každá dětská duše je samostatnou individualitou vybavenou jasnými představami, schopnostmi, úkoly a snahou dosáhnout v nadcházejícím životě před zrozením si zvoleného cíle. Jsme ji povinni respektovat, ale zároveň ji vést k dodržování pozemské zákonitosti, k ohleduplnosti, k vytváření správného vztahu k ostatním spolužijícím a k přírodě. Stejnou povinností pro rodiče a vychovatele je pečovat o rozvíjení se pozitivních vlastností, které si dítě přináší a pomoc překonávat zárodky v duši zakořeněných vlastností negativních, pomocí lásky a vlastního příkladu.

Příčiny výchovných problémů vycházejí nejčastěji z osobnosti rodičů, příbuzenstva, učitelů, kteří často omezují rozvoj dítěte snahou přizpůsobit je vlastním představám, z hodnot životního prostoru a společnosti, v nichž děti žijí.

Rodinné prostředí, manželská harmonie rodičů, jejich etické zvyklosti a vlastnosti, trpělivost, láska a dostatek času pro dětské problémy a úvahy, pro jejich nevyzrálé nazírání a usuzování, by mělo převažovat před honbou za ziskem a společenským úspěchem.

Dětská osobnost je vytvářena tělem a duchem. O tělo dítěte se dostatečně staráme, ale o život jeho ducha? Tuto otázku si musí každý sám zodpovědět, zároveň s přiznáním: „Může slepý vést slepé?“

Mnoha rodičům chybí víra v existenci všeho, co přesahuje hranice jejich hmotného vnímání. Chybí jim dogmaticky nezkreslené poznatky o duchovní realitě, jimiž poznáním otvírají svému dítěti pramen pomoci a síly pro těžké nároky a povinnosti jeho nadcházejícího života.

Nepříznivý morální stav většiny současného lidstva se zrcadlí v nadvládě nedobrych charakterových vlastností, v požitkářství, v chamtivosti po hmotném bohatství a v zesíleném, rostoucím egoismu. To vše svědčí o nesprávném výchovném zaměření procházejících generací.

Mnozí jedinci hledají původ svých slabostí v nedobrych prožitcích svého dětství a mládí nebo je připisují genetickým podmínkám, místo aby si přiznali vlastní chyby a začali pracovat na jejich zvládnutí.

Každá slabost a chyba vychází jen z vlastních příčin. Nedobré vlastnosti nedědí děti od rodičů nebo předků, ale přinášejí si je zakoreněné ve svém nitru z dřívějších životů nebo u nich rostou nesprávnou výchovou. Faktem zůstává, že každá duše se rodí do společnosti a rodiny, odpovídající zákonu podobnosti: „Stejné přitahuje stejné.“ Ale každý jedinec je za sebe sama zodpovědnou osobností, která je povinna nehledat výmluvy a omluvy u ostatních, ale pracovat na slabostech a chybách vlastních. Tuto zodpovědnost je nutné dítěti vysvětlovat a být mu příkladem v kontrole myšlenek, pocitů, jednání a skutků, v kontrole sebe sama.

Stoupající agresivita, neomezované požitkářství nejen ve smyslu sexuálním, ale i v nárocích na potřeby denního života, zneužívání alkoholu, nikotinu, drog, podléhání působení disharmonické hudby, jejíž vliv na vývoj vnitřního života dětí a mládeže si lidé doposud neuvědomují, je ne vždy zářným příkladem společnosti, v níž dítě vyrůstá. K tomu přispívají i mnohé televizní programy, filmy, nízká společenská a morální úroveň mnohých idolů veřejnosti, životního prostředí a přátel.

Jak pomoci? Při agresivitě především životní moudrostí: „Co nechceš sám, nedělej druhému!“ Agresivitu lze mírnit sportem, zaměřením se na určitou práci nebo oblíbenou činnost, bojem proti vnitřní prázdnotě.

Většina rodičů nemá na dítě, které zůstává během dne převážně samo, čas. Dítě se nudí a vyhledává společnost stejně smýšlejících kumpánů. Experimentují s různými drogami, pozorují společně výchovně pochybné programy a příklady veřejnosti, které napodobují. Každý mladý člověk chce na sebe upozornit, „já jsem tu“, touží po lásce a uznání. Není-li rodina schopna mu je dát, hledá je všude, i tam, kde padá stále hlouběji.

V knize Davida Caroll: „Nech růst dětskou duší“ zabývá se autor působením současné televize na dětskou duši. Jeho nesčetné poznatky jsou pro výchovu dítěte velmi cenné. Uvedu jen několik z nich:

„Jestliže něco chceš, co nemůžeš normální cestou získat, zkus to získat násilím.

Pití alkoholu je špás a je plně respektováno společností.

Každý problém je možno řešit dostatkem peněz.

Sex je již v mladých letech normálním tělesným projevem.

Sexuální život již před manželstvím je samozřejmostí.

Všechno, co nesouvisí s tělesným uspokojením, je lépe pomíjet.

Nejoblíbenějším a nejčastějším opatrovatelem dětí nejsou rodiče, ale televize.

Přání a představy dětí jsou bez rozmyšlení a bez ohledu na finanční zatížení plněny, aby rodiče utlumili výčitky vlastního svědomí, že jim věnují málo času.

Mnozí rodiče přenášejí na dítě z vlastního mládí neuskutečněná předsevzetí nebo snahy po společenském vzestupu. Nutí je například ke studiu na školách nebo k volbě povolání, jimž nejen inteligenční kvocient dítěte, ale i jeho schopnosti a nadání neodpovídají. Nechuť a neúspěchy dohánějí dítě k frustraci, jejíž následky ho strhávají mnohdy do těžkého propadu.“

Autor uvedené knihy uvádí ještě mnoho dalších, pozoruhodných poznání. Nutné je však něco proti nim dělat, nejen je číst. Dělat si čas pro své dítě, nezahrnovat je dárky, ale učit je poznat hranice jeho

přání, egoismu, učit je ohleduplnosti, pokoře, skromnosti, soucitu a porozumění pro ostatní, pochopení, že není jen ono samo na světě a že nemůže mít všechno, co si přeje.

Rodiče a vychovatelé mají být, jak již bylo řečeno, příkladem, rádcem, pomocníkem a ochráncem, ale i konsekventně vyžadovat od dítěte plnění jeho povinností a správné jednání vůči spolužijícím.

Jejich cílem by mělo být, aby z bezmocné, malé bytůstky vyrostla samostatná osobnost s pevným charakterem a morálními zásadami, s jasnými představami, cílem a vědomím nejen o tom, co chce, ale co je jeho povinností i dělat. Poukazovat na existenci zákona příčiny a působení a vštěpovat mu do vědomí důvěru ve svého Stvořitele, důvěru, jejíž síla právě v nejtěžších životních pádech k Zemi ho znovu zdvíhá vzhůru, ke světlu!

Děti jsou andílci, jejichž křídla jsou tím menší, čím více rostou jejich nohy.

Josef z Nazaretu

V uplynulých velikonočních dnech jsme byli opět svědky toho, jak mnoho lidí pochybuje o Ježíšově věrnosti Bohu. Jako důkaz svých pochybností uvádějí jeho zvolání na kříži: „Bože můj, proč jsi mne opustil!“

Před Ježíšem nemusela žádná nevinná osobnost tolik trpět na Zemi, jako Ježíš sám. Původcem tohoto utrpení nebyl člověk, ale Lucifer a jeho pomocníci, kteří poznali, že Ježíš, inkarnovaný Kristus, je pro satanskou říši a moc velkým nebezpečím. Ježíš měl dokázat Satanovi, že i člověk je schopen odolávat jeho svodům a tím uvolnit mnoha provinilým duším návrat ze satanské říše, kde byly násilně drženy, k Bohu.

Člověk podléhal Luciferově nadvládě dříve, tak jako dnes a činil ve svém fanatismu vše, k čemu byl satanskými inspiracemi veden. Satan sám se snažil Ježíše odvést od Boha a Jeho pravdy, získat ho na svoji stranu sliby o získání bohatství a moci. Když se mu to nepodařilo, ovlivňoval se svými pomocníky jím podléhajícím židovským vládcem a zfanatisovaný dav a nutili je k týrání a potrestání Ježíše smrtí na kříži.

Ježíš byl vysoce jasnovidné médium. Celý život, již od samého mládí, ho provázeli Boží pomocníci, na Zemi zvaní andělé. Vysvětlovali mu a učili ho poznávat člověkem nezkreslenou duchovní pravdu a seznamovali ho s jeho úkolem na Zemi. Před smrtí na kříži však museli od něho odejít, protože Satan by byl využil jejich přítomnost a pomoc umírajícímu k obvinění, že ne člověk Ježíš sám, ale jen s pomocí Boha a Jeho andělů byl schopen odolat jeho nástrahám a léčkám.

Největším tělesným utrpením nebylo pro Ježíše člověku nepředstavitelné bolestné bičování a ukřižování, ale ztrátou velkého množství krve zesilovaná žízeň. Z posledních sil volá na kříži, zeslaben téměř až k nevědomí: „Žízním!“ Jeden z vojáků namočil houbu v nádobě s octovým vínem a podal mu ji na dlouhé třtině k ústům.

Ježíš se cítil sám a opuštěn, smutný, že nevidí žádného z milovaných průvodců, ale Bohu zůstal věrný. S pozemským životem se loučí slovy, která svědčí o této věrnosti a lásce: „Je dokonáno, Otče, do Tvých rukou poroučím svého ducha!“

Pro všechny Ježíšovi předchozí proroky bylo smrtí, jestliže zůstali Bohu věrní, ukončeno jejich poslání na Zemi.

Ježíš smrtí a pokorným odevzdáním svého ducha milovanému Otci splnil jen první úkol, s nímž se na Zemi inkarnoval. Druhým těžkým úkolem byl po jeho nanebevstoupení boj se Satanem, aby dosáhl osvobození poutaných duší.

S pomocí archanděla Michaela a jeho bojovníků sestoupil po svém návratu k Otci do říše Luciferovy a přinutil ho uvolnit všechny jím násilně zotročované duše, jež se toužily vrátit spolu s Kristem zpět k Bohu.

Tím splnil Kristus, inkarnovaný Ježíš, i svůj druhý úkol a Boží plán k záchraně mnoha duší, které litovaly svého odchodu od Boha a dobra k satanským mocím.

Kristovo poslání nebylo tímto činem ukončeno. Bojuje i nadále až dodnes s četnými božským pomocníky, provázejícími člověka v jeho vývojových cyklech na Zemi a v ostatních vývojových prostorech univerza, za jejich osvobození z nadvlády zla a temnoty. Tento boj bude trvat tak dlouho, až se všechny od Boha odpadlé duše a jejich vládce, Lucifer, který je původcem jejich duchovní smrti, vrátí zpět k Otci, který je stvořil, a čeká na jejich návrat. K tomuto návratu dojde, i když si nesčetné eóny jeho příchodu dovede člověk těžko představit.

*Nepřeceňujte se, myslíte o sobě strážlivě, podle toho,
jakou míru vám Bůh udělil.*

Nevyžadujte víc, než kolik jste schopni unést.

*Máte-li odvahu něco dělat, musíte mít odvahu se
k tomu přiznat.*

Přechod

Vztah člověka ke zrození a k návratu do dimenzí, z nichž se na planetu Zemi inkarnoval, je podmíněn věděním o jeho nesmrtelné životní podstatě a o smyslu pozemského života. Strach ze smrti svědčí nejen o nevědomosti, ale i o nedobrému svědomí. I když nepřemýšlíme v procházejícím životě o vlastních, božským zákonům neodpovídajících skutcích, které si nejsme ochotni přiznat, jsme si ve svém nitru vědomi jejich existence. Toho využívají od Boha, lásky a dobra se oddálené astrální duše k zesilování inspirací strachu a hrůzy člověka před smrtí, jejíž příchod je, přiměřeně karmickým požadavkům jednotlivých osobností, přesně stanoven již před jejich zrozením.

Rozhodujícím aspektem pro hodnoty posmrtného života, jsou dobré návyky, myšlenky, pocity a dary lásky, které člověk roznáší mezi svými spolužijícími. Tím pomáhá i sám sobě. Získává bohatství, které nelze koupit a hromadit pomocí pokrytectví, podlézavosti, lhaním nebo podvodem, tak častými průvodci mnohé lidské existence. Každý čin, myšlenka, pocity a slova člověka jsou zachycovány jeho ódovou životní kronikou. Po odchodu ze Země nepodléhá Božímu soudu, ale otvírají se mu stránky této Akaša kroniky a před očima mu prochází uplynulý život. Duše nezatížená hmotným tělem a negativními inspiracemi, trpce lituje nebo jása nad svými, během života uskutečňovanými skutky.

Odchod z pozemského života nedělá ze žádného člověka světce. Duše si odnáší do záhrobí své zvyklosti, návyky, pochybnosti, bezcitnost a další nedobré vlastnosti, stejně jako vlastnosti pozitivní. Vše, co nosil člověk ve svém srdci a vědomí na Zemi, přenáší si do dalšího života v nadzemí jako rozhodující potenciál pro dosažení vyšší vývojové sféry, svého příštího domova.

Planeta Země je obklopena sedmi vývojovými, atmosférickými kruhy, z nichž každý je rozdělen do sedmi sfér. Čím vyšší vývojový kruh a sféru duše po svém odchodu dosáhne, tím krásnější a blaženejší je její posmrtný život. V uvedených prostorech nespí a nečeká

na probouzení pozouny, ale pokračuje ve svém učebním cyklu, v poznávání své pravé životní reality a jejího úkolu.

Při odchodu ze Země přicházejí duši vstříc zemřelí členové rodiny, přátelé a světlé božské bytosti, které jí pomáhají při uvolnění se z fyzického těla a snaží se ji odvést zpět do sféry, z níž se inkarnovala. Mnohé duše však jejich snahu odmítají a vracejí se zpět k Zemi, kde trpí nevšímavostí svého okolí a neschopností dorozumět se se svými dřívějšími spolužijícími. Bloudí bezradně prostory svého odešlého pozemského života, vyžívají se ze životní síly lidí, v jejichž otevřené auře se často usazují. Postižený člověk tím ztrácí svoji individualitu myšlení a podléhá vůli provázející duše. Často dochází ke schizofrenii (Ztráta vlastní duševní osobnosti).

Mnoho odešlých duší si není vědomo své smrti a domnívají se, že jsou i nadále člověkem. Bývají přítomny i při vlastním pohřbu a provázejí své dřívější rodinné příslušníky, které ne vždy pozitivně ovlivňují.

Duše, které na sebe upozorňují jako strašidla, jsou doprovázeny satanskými silami, s jejichž pomocí udivují člověka různými fyzikálními, již ze Starého zákona známými fenomény. To vše jsou ne Bohem, ale jeho odpůrci vyvolávané přízraky, od nichž by se měl každý žijící člověk distancovat. Většina lidí ve své honbě za senzacími a nepoznaném dostatečně nepřemýšlí nebo nevěří jakémukoliv varování.

Mnohé duše propadají po svém odchodu ze Země do hlubokého spánku, většinou v nízkých, Zemi nejbližších sférách a probouzejí se až po delší době. Bud' se nechávají odvést světlými, božskými pomocníky k práci na poznávání sebe sama a božské reality nebo se vracejí k Zemi.

Jiné duše se nevracejí k Zemi, ale bloudí bezradně nadzemskými, jim dostupnými prostory, trpí strachem z pekla a čertů, nevědomostí, co se s nimi stalo a obklopující je temnotou. Nedůvěřují nikomu a ničemu a nenechávají se mnohdy celá desíletí odvést z prostředí, v němž trpí.

Existuje ještě mnoho dalších forem posmrtného života duší, které na Zemi nevěřily v Boha a v nadzemí pokračující život a podléhaly

svým slabostem, egoismu a nedostatku lásky ke spolužijícím. Zůstávají i po smrti v zajetí svých nedobrych pozemských návyků, zvyklostí a činů v nízkých vývojových sférách, kde holdují i nadále svým chybám. Mnohdy potřebují celá staletí k poznání, že nejsou člověkem, než se proboují k víře v existenci svého Tvůrce a k osvobození se z nadvlády je dlouho provázejícího zla.

Pomoc všem ubohým, nevědomým duším se snaží pod vedením Ježíše Krista přinášet velké množství božských pomocníků, kteří se je snaží s trpělivostí a vytrvalostí uvolnit z nadvlády nedobrych sil a přivést je k poznání světla a lásky, jimiž je Bůh zahaluje. I my, kteří žijeme na Zemi, jim můžeme pomoci rozhovorem, v němž je upozorňujeme na to, že již nežijí. Vyzývat je, aby se nechaly odvést světlými bytostmi, které k nim stále znovu přicházejí, aby je odvedly z blízkosti Země.

Mnozí z nás jsou senzitivní a jsou si vědomi přítomnosti odešlých. Ale i všichni ostatní mohou pomáhat zemřelým vroucí modlitbou, která jim přináší nesmírné ulehčení a sílu, oprostít se z negativního vlivu nedobrych fluidálních sil.

Důvěra v pomoc Boha, Krista a naše duchovní průvodce jsou spolu s modlitbou před negativními silami nejsilnější ochranou. Žádný člověk na Zemi, jak učí Emanuel, není schopen osvobodit sebe sama nebo své bližní z nadvlády satanských inteligencí, bez pomoci Boha, Krista a vyšších duchovních osobností.

Důležitá je modlitba o ochranu a vědomé uzavírání aury, ale i dodržování myšlenkové a citové kontroly, vnitřní vyrovnanost a i v nejtěžších životních událostech důvěra v Toho, který nás stvořil a má dostatek síly nás i ochránit, pokud jsme Ho schopni přijmout ve svém nitru.

Přechod dobrých duší, zvláště těch, které splnily před svou inkarnací předsevzatý úkol a zůstaly věrny Bohu a Kristovi, je velmi radostný. Rysy umírajících nejsou zkřiveny hrůzou a strachem. Vyzařují světlo, harmonii a blaženost. S jemným úsměvem, důvěrou a s láskou, vědomy si své pozemské smrti, odcházejí se světlými anděly do svého příštího domova. Nastupují ke kratšímu nebo delšímu

pročišťujícím magnetickému spánku (míněn je životní magnetismus), podle toho, jak bylo nemocemi a chemickými substancemi zatíženo jejich fyzické tělo, které poškozují i tělo astrální. Po probuzení touží mnohé duše navštívit své pozůstalé, aby jim dokázaly realitu nadzemské existence. Poté jsou odváděny do sfér, v nichž pracují na svých dalších duchovních poznatcích a na zdokonalování sebe sama.

Žádná duše nezůstává po smrti v lethargickém spánku, v němž po celá staletí čeká na probuzení pozouny. Pracuje celou dobu až ke své příští inkarnaci nebo k vzestupu do vyšší vývojové sféry na získávání dalších poznatků a úkolů své nadzemské i pozemské existence.

Pomáhejme svým spolužijícím při ovládnutí strachu ze smrti vysvětlováním její pravdy a snažme se pozitivními hodnotami našeho života současného zajišťovat si krásu, harmonii a světlo života příštího.

Každá vteřina života má v sobě současně smrt, ale i život a budoucnost.

Religio

Existuje mnoho světových náboženství, jejichž relevance není vždy v souhlasu s tím, co jiní nazývají a cítí jako pravdu získávanou ne od člověka, ale od vyšších a vysokých zástupců astrálního světa, kteří stojí nad konfesionálními spory o vlastním představám přizpůsobenou duchovní pravdu.

Mnoho božských pomocníků, zvláště v procházející době, době boje mezi dobrem a zlem, přichází mediálně na Zem, aby znovu probudili v lidském srdci potlačovanou víru na původ a poslání člověka, a vzbudili v něm touhu po návratu do jeho pravého domova. Z této, více jak často nevědomé touhy, religio, vznikla světová náboženství. Religio znamená znovu spojení s Bohem.

V dnešní době existují přibližně 2 miliardy křesťanů, 1.3 miliardy muslimů, 700 miliónů hinduistů, 600 miliónů buddhistů, 70 miliónů židů a neznámý počet čínských universistů, například konfuziáni, taoisti, japonští shintoisté, parsové, sikhové a janaisti.

Některé náboženské směry se odlišují ve své cestě od ostatních náboženských cest, ale přinášejí mnohé dobré příklady. Neznají rituály, formální modlitby, nevyžadují peníze za úkony věřícím, nežijí v přepychu a nevlastní žádný majetek, ani se nepokoušejí prosazovat jen vlastní víru a názory, nesvazují svobodnou vůli věřících strachem a hrozbami z posmrtných trestů.

Křestanství udělalo z božského poselství, z evangelií, systematizovanou, dogmatickou nauku. Věřící, konfese a theokratické společnosti plně závislé na klerikální moci, nepřipouštějí a nerespektují jinou pravdu než jen svoji vlastní.

Islám lpí na fundamentálním absolutismu Koránu, (sbírka mediálních sdělení archanděla Gabriela prostřednictvím Mohameda), ale je přístupný zpolitizování duchovních opatření, („Džihad“), stejně jako v křesťanských konfesích, výzvou ke „svaté válce“ proti všem jinak smýšlejícím.

V židovské religiózní nauce přešly zákony „Thory“, které vycházely ze snahy transcendentálního Tvůrce o vnitřní a morální růst člověka, v množství zákazů a nových zákonů.

Hinduismus a Buddhismus vykazuje v současné době růst polyteismu a zeslabování duchovních tradic.

V zaniklých náboženstvích, například starých Řeků a Římanů, dominoval polyteismus a polydémonismus. Lidé si vytvářeli božství podle vlastních představ a domněnek.

Přemýšlejte, čím se liší současná doba od tohoto obrazu.

Největší pozemskou zátěží pro náboženství jsou pervertované, lidským představám přizpůsobené pravdy duchovních vůdců lidstva, jak je tomu například u slov Ježíšových, Buddhy (reformy hinduismu), Zarathustry (indoiranské vyznání), Mohameda, kteří nebyli plně pochopeni, jejich učení bylo korigováno a přizpůsobeno vykladačům a učitelům pravdy vlastní.

Náboženství současné doby ignorují nejen vlastní reformátory, ale i sdělení Božských poslů, kteří prostřednictvím čistého, hlubokého transu schopného média se snaží lidstvo upozornit na v mnohých evangeliích a naukách zkreslenou duchovní pravdu a vysvětlovat její správné znění.

Pozemská náboženství jsou instituce vyrostlé z vůle člověka, ne Boha. Jistě mají i své kladné stránky, ale ten, kdo přemýšlí o tom, co čte, slyší a vidí, pozná brzy, že víra v Boha a jeho blízkost v člověku není závislá na konfesi a náboženské aktivitě, ale na zlepšování a pročišťování sebe sama, na svém vztahu k ostatním životům, na plnění Božských zákonů. Instituce, které jménem Boha udržují války a nepřátelství, shromažďují hmotná bohatství a neponechávají svobodnou vůli víře a poznávání jinou cestou než je ta, kterou samy hlásají, mají k Bohu nesmírně daleko. Na otázku „Jak jsi prožil Boha v sobě“, odpovídají prázdnými slovy a citáty, ne přesvědčivými poznatky Jeho blízkosti ve vlastním srdci. Kdo hlásá Kristovo evangelium lásky, musí je i sám žít, stát se příkladem pro ostatní. Zapálit může jen ten, kdo sám hoří a to nejen slovy, ale i skutky.

Již více než dva tisíce let jde lidstvo stále stejnou cestou: násilí, boj o moc a bohatství. Jeho vývojový cyklus jde nové éře vstříc, nové budoucnosti, éře lásky.

Nejprve musí být půda pročištěna, zbavena plevelů a pak lze zasívat zrna. Bohatou úrodou budoucnosti bude společná víra všech v jediného Boha, kterého nosí nejen na rtech, ale ve svém srdci.

Všichni najdou cestu lásky ke Kristovi, svému osvoboditeli a stanou se jeho následovníky. Ne v daleké budoucnosti, ale v době, které jdete stále více vstříc. Po oddělení zrna od plevelů spojí se všichni v mohutném chorálu lásky: „Blíž k Tobě, Bože, blíž!“

*Kdo ve svých myšlenkách zvedá hlavu ke slunci,
zůstává stín za jeho zády.*

Příroda, mám tě rád

Známý psychoterapeut a astrolog, Erich Bauer, vypráví v „Astro-woche“ o největším bohatství svého života, o lásce k přírodě. Jistě má mnohý z nás k přírodě stejný vztah a prochází stejnými prožitky jako on. Jak by bylo krásné, kdyby i ten, kdo doposud „neměl čas“ se hlouběji ponořit do tajemství jejích životů, kdo ji považuje za němou materii, pocítil touhu, prožívat stejné okamžiky a najít pramen životní síly a harmonie na cestě, po které doposud chodil slepý.

„Jakmile se ráno probudím, jdu do zahrady, kde jsem naplněn radostí, vnitřním teplem, blízkostí svého Tvůrce a láskou ke všemu a ke všem, harmonií, která mne provází po celý den. Svěží a uklidňující, beze strachu před těžkými problémy a nároky dne, které jsou v mém povolání tak časté, uvědomuji si s vděčností, jak mne příroda sílí, utěšuje, objímá svojí krásou a plní optimismem, který hory přenáší. Je pro mne matkou, přítelem, průvodcem, kterým mohu plně důvěřovat. Hojí a ulehčuje moje rány a já sá se mnou ve šťastných okamžicích života, kterých je její zásluhou stále víc.

Hladím s vděčností každý lupínek stromu, každou travičku, květ, a cítím, jak jsme navzájem spojeni. Jsem částí jejího života, vůně, barev, zpěvu ptáků, zpívám v harmonii s šuměním protékajícího potůčku a cítím, že ona jsem já a já jsem ona. Již jako malý chlapec jsem denně vylezl na milovaný strom v naší zahradě, objal jeho kmen a vyprávěl mu všechny své dětské potíže, nesplnitelná přání a problémy. Můj strom, můj přítel, celá příroda, jak mi rozuměly! Dnes, ve stáří, roste a prohlubuje se tento vztah stále více a ony mne odměňují sílou, radostí, ale i zdravím.

V přírodě je pojem smrt, zánik, neznámý, protože vše, co splnilo svůj úkol, co vadne a odchází, vrací se po určité době znovu zpět. Stejně jako člověk, který se však méně soustředí na Bohem mu svěřený životní úkol, pomoc, porozumění a lásku ke spolužijícím, spíše na požitky a zisky. Příroda, můj učitel, lékař, přítel, má matka a milénka, mám ji rád a ona mi moji lásku nescíslněkrát vrací.

Pane, jak jsem ti vděčen za tento dar, kterým obohacuješ můj život!“

Mykózy v nás

Nerozšířenější formou mykóz jsou všem známé plísně. Způsobují je různé spory (výtrusy), které se šíří převážně vzduchem a dotykem, ale i pomocí hmyzu a nedostatkem osobní hygieny a hygieny prostředí.

Poměrně časté je ve všech sociálních vrstvách nakažení kojenců matkami, jestliže nevěnují dostatečnou péči jejich správnému stravování, návykům a hygieně.

Kožní plísně jsou houževnaté a způsobují nositeli četné těžkosti. Mnozí lidé nevědí, že plísně jsou chorobou, která je provází po celý život.

Jejich rozvoj (přibližně 60%) podporují hlavně kakaové výrobky. Česká republika nedodržuje mezinárodní předpisy ke zpracovávání dovážených kakaových bobů. V ostatních zemích je tolerováno v zásilce nejvíce 20—30% kakaových bobů napadených plísní a jim příbuzných houbových chorob. Česká tolerance se pohybuje kolem 46%, což činí bezmála polovinu jejich dovozu. Zhruba 40% původců plísně tvoří sušené mléčné výrobky, například Sunar a jiná dětská výživa v práškové formě, pudinky a různé práškové kaše. Dalším zdrojem může být i mouka, zejména hrubá, kroupy, krupice, vločky, různé obilné výrobky a trvanlivé potraviny, konzervy, včetně olejovek.

Nejsilnějším zdrojem mykóz jsou na celém světě kakaové boby a sušené maso. Primární místo zauímají například:

1. Bizon
2. Hovězí maso
3. Vepřové
4. Skopové ze starších kusů
5. Maso koňské

V České republice trpí různým písnovým onemocněním 80% obyvatelstva. V ostatních zemích planety Země je tento stav mnohem nižší. Přispívá k tomu i skutečnost, že ve většině ostatních zemí je používán ke slazení třtinový cukr, na rozdíl od námi používaného cukru řepného, který šíření mykóz značně podporuje. Nejmenší

výskyt mykózy je v Indii, kde převládá vegetariánství a konzum masa drůbežního, které výskyt mykóz eliminuje.

Nebezpečí rozšíření se agresivních druhů kožních plísní, například v době povodní, tkví v tom, že je mnohdy zanedbávána osobní hygiena a léčba, čímž dochází k závažnému onemocnění zažívacího traktu, rakovině jícnu a žaludku, ojediněle i střev.

U kuřáků a narkomanů mohou vést ke vzniku žaludečních vředů a kožních onemocnění, připomínajících těžké spáleniny. U těhotných žen, narkomanek, mohou vést k potratům a poškození embrya. Jsou známy i případy, že mohou při změně prostředí plísně vést až k akutním formám leukémie.

Při jejich prudkém průběhu je životně nebezpečné podávání léků na bázi Paracetamolu (Paralen) a jiných analytik. (Paralen je používán při výrobě omamné drogy Pervitin. Z deseti tablet je možno vyrobit dvě dávky Pervitinu.)

Do budoucna je počítáno s rozšířením výroby protimykózních léčiv, které vnitřně používány budou mít široké spektrum působnosti, s prodlužujícím účinkem, podobně jako u vitaminů.

Vnitřní příčinou mykózy je patrně disharmonie astrálního, mentálního a fyzického těla, která může ústít v ochromení duševního vývoje člověka.

Snažme se zharmonisovat potravinové složky, nutné pro naše tělo, nejlépe podle asijského způsobu. Je pozoruhodné, že asijská bojová umění a s ním spojená výživa rozvoji mykóz zabraňují.

Z. a J. Sedláčkovi

Moudrost leží v uších, ne v ústech

Slunce

Slunce mělo pro starověké kultury hluboký mystický význam a je dodnes uznáváno jako pramen tepla, světla a pomocník životního růstu.

Proč byl například 24. prosinec určen jako čas Ježíšova zrození na Zemi? Přesný rok a den jeho zrození neznáme. Může být dříve nebo později než uvádějí pozemské výpočty.

V roce 350 po Kr. existovala v Římě silná křesťanská obec. Její členové se snažili založit vedle římských slavností k uctívání zimního slunovratu svůj vlastní kult a volili kult uctívání zrození Ježíšova, který se rychle rozšířil do ostatních křesťanských obcí.

První křesťané spojovali symbolicky světlo a lásku Ježíšovy nauky se zimním slunovratem, po němž jsou přicházející dny delší, světlejší a později i teplejší. Těšili se krásou přírody, s níž žili v úzkém svazku, obdivovali východ a západ slunce, které symbolicky spojovali i s příchodem a odchodem vlastního života na Zemi. Každému západu následuje východ, tak jako smrti nové zrození.

Dnešní člověk přijímá slunce jako samozřejmost, a nepřemýšlí o jeho lidským představám se vymykající síle.

Substance slunce je tvořena převážně vodíkem, který se neustálým procesem slučování atomových jader přeměňuje v atomy helia, přičemž slunce ztrácí pro vteřinu čtyři miliony tun své váhy. Tato hmota se přeměňuje v energii tepla a záření.

Nositelem nejvyšší teploty je sluneční jádro s téměř patnácti miliony stupňů teploty. Svítící povrch slunce, fotosféra, má teplotu nižší, přibližně 6000 stupňů.

Slunce uvolňuje v jediné vteřině tolik energie jako všechny elektrárny světa v deseti milionech roků. Kousek sluneční fotosféry, velký jako krabička zápalek, vysílá záření jako dva miliony svíček.

Život na Zemi by neznal války, vraždění a zlo, kdyby i člověk se stal pro svoje spoluzijící sluncem a byl schopen ve svém okolí vyzařovat jen teplo, světlo a pomoc.